247

TWENTY-FOUR SEVEN

CITY
MAGAZINE
WEEKLY
FREE

ฟูจิ ฟูจิซากิ

FUJI FUJISAKI

THE JAPANESE WAY OF LIFE

WWW.247FREEMAG.COM MAGAZINE OF THE GM GROUP VOL.7 I NO.179 I 13-19 MARCH 2014

Text : สิริญา ไจญุ
Photo : พิชญุตม์ คชาวักษ์

ฟูจิ ฟูจิซากิ
FUJI FUJISAKI THE JAPANESE WAY OF LIFE

จากการที่รัฐบาลญี่ปุ่นได้ประกาศบังคับใช้การยกเว้นวีซ่าเข้าประเทศญี่ปุ่นให้กับคนไทยตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2556 โดยให้คนไทยสามารถพำนักในประเทศญี่ปุ่นได้ 15 วัน เพื่อเป็นการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศญี่ปุ่นกับประเทศไทยนั้น ได้กลายเป็นข่าวใหญ่ที่สร้างความตื่นเต้นให้กับคนไทยเป็นอย่างมาก และนั่นส่งผลให้กระแสการท่องเที่ยวและวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ได้รับความนิยมอยู่แล้วยิ่งร้อนแรงขึ้นไปอีกหลายเท่าตัว

สิ่งหนึ่งที่สังเกตเห็นได้เด่นชัดคือ มีรายการโทรทัศน์ที่นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวญี่ปุ่น ตลอดจนเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับญี่ปุ่นเกิดขึ้นมากมาย โดยหนึ่งในรายการคุณภาพและอุดมไปด้วยสาระและความรู้ใหม่ๆ ที่ย่อยง่าย ไม่ไร้เค้ารสตระเวนช้อปปิ้ง กิน ดื่ม เที่ยว เพียงอย่างเดียว คือ รายการ 'ดูให้รู้' ออกอากาศทางช่องไทยพีบีเอส ทุกวันอาทิตย์ เวลา 16.05-16.35 น. (ออกอากาศซ้ำทุกวันพฤหัสบดี 07.05-07.25 น.) และสามารถรับชมย้อนหลังได้ทาง www.youtube.com/user/DohiruTV

แม้จะเป็นรายการเล็กๆ แต่ก็มี 'เอกลักษณ์' จากการถ่ายทอดเรื่องราวที่มีในรูปแบบของ 'สารคดีเชิงวัฒนธรรมและวิถีชีวิต' ด้วยการนำเสนอแง่มุมต่างๆ เกี่ยวกับไลฟ์สไตล์ของคนญี่ปุ่น เช่น การศึกษา การแก้ไขปัญหาด้านการสาธารณสุข การนำเทคนิคบำบัดรักษาด้วยอาหารและสื่อสารสาธารณะ เป็นต้น ซึ่งคนไทยสามารถนำเกร็ดสาระบางอย่างมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง ตามสไตล์แก๊ง 'ดูให้เห็นเป็นความรู้ ดูให้รู้เป็นโอเดีย" นอกจากนี้ในรายการยังสอดแทรกด้วยการสอนภาษาญี่ปุ่นเป็นระยะๆ อีกด้วย

เบื้องหน้าและเบื้องหลังของรายการนี้ คือ 'ฟูจิ ฟูจิซากิ' หนุ่มลูกครึ่งไทย-ญี่ปุ่น ที่หน้าตาละม้ายคล้ายยอง-ปกรณ์ ฉัตรปริรักษ์ เชารับหน้าที่เป็นทั้งผู้ดำเนินรายการและผู้สร้างสรรค์รายการ นอกจากนี้เขายังเป็นผู้ก่อตั้งสมาคมสอบวัดระดับภาษาไทย โรงเรียนสอนภาษา (TLS-Group) และศูนย์แนะแนวการศึกษาต่อญี่ปุ่น (Japan-Study.com) อีกด้วย

แต่ต้องบอกก่อนว่า กว่ารายการดังกล่าวจะกลับมาอีกครั้ง ก็อาจต้องถูกรัฐบริเวณจนถึงวันที่ 3 ของปีนี้ ที่หาอไปไม่ไช่อะไร ก็เหมือนกับชีวิตนั่นแหละ ที่ต้องพักยกเพื่อเติมพลัง ต้นศรีวาย ช้อยมุณและไล่ล่า เรื่องราวในน่ามานำเสนอให้ใดนไขคนดูมากขึ้นเอาน่าอดใจรอไม่นานคุณจะได้รับชมรายการ 'ดูให้รู้' ตอนใหม่แล้ว

24/7 นัดพูดคุยกับ 'ฟูจิซัง' เพื่อกระทะเรื่องสิ่งที่ดูในแง่มุมความคิดของเขาออกมาให้คุณได้สัมผัสอย่างเปิดเผย ทั้งเรื่องราวชีวิต การผลิตรายการโทรทัศน์ที่น้ำแมว แต่ดูดีมีสาระ การมีชีวสาธารณะ อุทิศตนเพื่อประโยชน์ของสังคม รวมไปถึงการวิพากษ์สังคมวัฒนธรรมญี่ปุ่นและไทย ในฐานะที่เขาเป็นบุคคลที่ก้าวข้ามโมมาระหว่างสองวัฒนธรรมมาทั้งชีวิต

ที่สำคัญคือ เราจะได้รู้ความลับของแดนอาทิตย์อุทัยเสียทีว่า เมืองไทยนี้มีเสน่ห์อะไรซ่อนอยู่ ผู้คนถึงหลงรักได้ทั้งโลก

[เบรคที่ 1 : ดู ให้ รู้จัก]

คุณเป็นลูกครึ่งไทย-ญี่ปุ่นที่เติบโตมาในสองวัฒนธรรมนี้ยังไง

ฟูจิ: ผมเกิดที่ประเทศไทย พอเป็นคนไทย แม่เป็นคนญี่ปุ่น ตอนเด็กๆ ผมพูดภาษาญี่ปุ่นได้ แต่พ่ออยากให้ผมเรียนภาษาไทย อยากให้รู้จักประเทศไทยให้มากๆ ก็เลยให้ผมเรียนในประเทศไทย ผมเรียนที่โรงเรียนเซนต์ดอมินิกาจนถึงอายุ 13 ปี แล้วก็ย้ายไปอยู่ที่ญี่ปุ่นจนโต พอเริ่มเข้ามหาวิทยาลัยก็เริ่มไปๆ มาๆ 2 ประเทศระหว่างไทยกับญี่ปุ่น และตอนอยู่มหาวิทยาลัยผมเรียนทางด้านบริหารธุรกิจ

ทำไมคุณถึงเปิดสมาคมสอบวัดระดับภาษาไทย

ฟูจิ: มีหลายองค์ประกอบมาก หนึ่ง คือ ผมอยากให้ชาวญี่ปุ่นรู้จักประเทศไทย และอยากให้คนไทยรู้จักประเทศญี่ปุ่น ตอนนี้ผมอยู่ญี่ปุ่น มีเพื่อนชาวญี่ปุ่นของผมเขาไม่รู้จักประเทศไทย ผมก็พยายามโฆษณาไหญ่เลย เพื่อให้เขารู้จักประเทศไทย พยายามผลักดันให้ที่นี่เป็นเอชเคสอนภาษาไทยบ้าง เพราะมีข้อมูลเปิดเผยออกมาว่า คนญี่ปุ่นมาเที่ยวประเทศไทยเป็นอันดับ 4 (อันดับ 1 คือ สหรัฐอเมริกา, อันดับ 2 คือ จีน และอันดับ 3 คือ เกาหลีใต้) ปีหนึ่งเดินทางมาเป็นล้านๆ คน แต่ในที่วิเอ็นเอชเคกลับไม่สอนภาษาวัสเซีย ซึ่งเป็นภาษาที่คนญี่ปุ่นไม่ค่อยรู้จัก แต่ไม่สอนภาษาไทย ทั้งๆ ที่ควรจะมี ผมก็อยากแสดงเพราภาษาไทย จึงก่อตั้งสมาคมสอบวัดระดับภาษาไทยที่ญี่ปุ่น โดยมีผู้ว่าราชการของญี่ปุ่นให้การของบรับ สมาคมนี้ไม่หวังผลกำไร แต่ต้องการให้คนญี่ปุ่นพูดภาษาไทยได้บ้าง โดยทางสมาคมจะรับรองว่าคุณพูดภาษาไทยได้มากน้อยขนาดไหน มีประกาศนียบัตรให้ไปยื่นต่อองค์กรต่างๆ อย่างเป็นเรื่องเป็นราว สอง คือ เวลาคนไทยจะไปเรียนต่างประเทศ ต้องสอบโทเฟล โทอิค คนไทยไปญี่ปุ่นก็ต้องสอบวัดระดับภาษาอังกฤษ ดังนั้นถ้าคนต่างประเทศจะมาเรียนในประเทศไทยก็ต้องมีการสอบวัดระดับภาษาไทยบ้างสิ ผมว่าเป็นสิ่งที่ควรจะมี จึงทำสมาคมนี้มานาน 10 กว่าปีแล้ว

ปกติแล้วคุณเป็นคนชอบเที่ยวไหม แล้วสไตล์การเที่ยวของคุณเป็นแบบไหน

ฟูจิ: ชอบมาก ผมจะไปที่ที่ไม่เคยไป และจะไปที่ที่ไปยากๆ ไม่นานมานี้ผมเพิ่งไปอเมริกามา ไปเที่ยวแกรนด์แคนยอน หนามวกหรีบ รับรองเองด้วย รับไปคนเดียว หลงทางด้วย ก็ต้นหาเส้นทางเองนอีกทั้งหมาย ผมชอบเที่ยวแบบผจญภัย เพราะทำทาย และได้ใช้ความคิดในยามคับขันเพื่อเอาตัวรอดให้ได้ และยังได้เก็บเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยรายทางมาเรียนรู้ด้วย

เวลว่างคุณชอบทำอะไร

ฟูจิ: เวลว่างทำหลายอย่างมาก ผมเขียนหนังสือ เขียนพจนานุกรม ชอบอ่านหนังสือ มีหนังสือเล่มไปรอดอยู่เล่มหนึ่ง เป็นหนังสือญี่ปุ่น เกี่ยวกับเรื่อง เข้าใจยา เข้าใจเรา' ผมชอบอ่านหนังสือเชิงปรัชญา อ่านหนังสือเพื่อให้ล่วงรู้ภายในจิตใจของคน ทำไมคนต้องโกรธกัน ต้องทะเลาะกัน ทำพูดแบบไหนทำให้คนโกรธได้ สิ่งเหล่านี้ไม่มีอยู่ในวิชาเรียน ถึงคุณจะเรียนได้ทั้งหนึ่ง ได้เกียรตินิยม แต่ถ้าอาจจะไม่เข้าใจอะไรพวกนี้

[เบรคที่ 2 : ดูให้เห็นเป็นความรู้ ดูให้รู้เป็นโอเดีย]

รายการ ดูให้รู้ เกิดขึ้นมาได้ยังไง

ฟูจิ: ผมเห็นมีการสอนภาษาอังกฤษในทีวี ก็คิดว่าน่าจะมีภาษาญี่ปุ่นบ้าง เพราะคนญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนทำธุรกิจในไทยเยอะมาก อาจจะเป็นอันดับหนึ่งด้วยซ้ำไป และประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นก็มีความสัมพันธ์อันดีต่อกันอยู่แล้ว ที่ญี่ปุ่นมีอีกพรรคคือ เมืองไทยก็มีพระมหากษัตริย์ ผู้คนสองประเทศก็รักกัน คนญี่ปุ่นชอบคนไทยก็ชอบคนญี่ปุ่น จึงเริ่มทำรายการดูให้รู้ ส่วนคอนเซ็ปต์รายการนั้น ต้องเป็นรายการที่เป็นประโยชน์กับประเทศไทย สามารถนำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน ผมคิดว่าคนที่รู้เรื่องราวของ 2 วัฒนธรรมมีน้อย เมื่อผมรู้ตรงนี้ ก็อยากที่จะถ่ายทอดออกไป

“คนที่ประสบความสำเร็จในชีวิต คนเขาไม่ได้คิดถึงเรื่องผลกำไรอย่างเดียว เขาคิดถึงประโยชน์ต่อส่วนรวม ซึ่งสุดท้ายแล้วสิ่งเหล่านั้นจะวกกลับมาหาตัวเขาเอง ยิ่งเป็นประโยชน์ต่อสังคมมากเท่าไหร่ ยิ่งเป็นที่ยอมรับ”

คุณวางรูปแบบรายการสอนภาษาญี่ปุ่นยังไงให้ไม่น่าเบื่อ ขณะเดียวกันก็ได้ความรู้แบบจัดเต็ม

ฤจี: ก่อนหน้านี้ผมเคยทำรายการโทรทัศน์ในเคเบิลทีวี ก็นำประสบการณ์ตรงนั้นมาใช้ เดดิคตั้งรายบ์คเดียว คือ ต้องมีมุกผลกไส่ลงไปด้วย เช่น วันนี้ผมมีวัตพร็อฮายาชนคุณไปทานข้าวด้วยกัน ไปด้วยกันนะ ไม่ต้องกลัวผมเสี้ยงไม่อั่น แล้วคุณก็ไปกับผม พอไปถึงร้านอาหาร เราก็กินกันเต็มที่ ผมก็ทักมุลว่า ดู่ย! ปัตมันหนมดอายุ แล้วก็ทันผมายิบายคำว่า หมดอายุในภาษาญี่ปุ่นคืออะไรก็ว่าไป มันก็จะมีเรื่องราวสนุกไปด้วย และได้ความรู้ไปในตารางเดียวกัน

ทำไมถึงปั๊บชื่อรายการว่า ‘ดูให้รู’ คิดขึ้นอันไว้บ้างหรือเปล่า

ฤจี: มีนะ แต่พอดีเพื่อนผมชื่อที่ยัน (น่าชัช จรชาฐ์ศิกุล) บอกว่ารายการนี้น่าจะใช้คำว่า ‘ดูให้รู’ คิดดูแล้วต้องรู้ ถึงถอยคำคำนี้ห้องเสียงกับคำญี่ปุ่นว่า Do-Hi-Ru ความหมายรวมก็คือ ดูเข้าไปให้รู้ถึงข้างใน ก็เลยเลือกชื่อนี้เลย

คุณมีหน้าที่อะไรบ้างในรายการนี้

ฤจี: แทบทุกอย่าง ตั้งแต่เป็นพิธีกร ติดต่อประสานงาน ติดงาน และมีไปหลังของนักชายที่ลครปิงค์ เวลาไปถ่ายเดอะแทปด้วยเป็นเดือนๆ เข้าห้องประชุมแทปทุกวัน งานที่โรงเรียนผมแทบไม่ได้แตะเลย เรื่องที่เลือกมาก็ต้องมาประชุมกันว่าเหมาะสมกับสถานการณ์ในแต่ละช่วงเวลาหรือเปล่า

ทำไมถึงเลือกประเทศญี่ปุ่นมานำเสนอเป็นรายการกึ่งสารคดี ที่ทั้งสอนภาษา และทำให้คนดูเหมือนได้เที่ยวญี่ปุ่นไปด้วยในตัว

ฤจี: ถ้าเราทำรายการในเมืองไทยอย่างเดียว จะไม่มีโอกาสได้เห็นว่ามีร้องบบนี้ด้วยเหรอ หลายๆ อย่างที่ได้เล่ามาก็ผมญี่ปุ่นอาชช่วยให้ดีลงไทยเกิดการพัฒนาได้ เรื่องราวที่ผมนำมาออกอากาศผมก็เลือกแล้วว่าจะต้องเป็นประโยชน์ อย่างตอนชวนาญี่ปุ่น 1 ไม่ใช่ว่าชวนาวต้องพึ่งรัฐบาลอย่างเดียว ชวนาที่รวยเขามีเอเดียใช้โซเชียล เน็ตเวิร์กให้เป็นประโยชน์ ให้ลูกช่วยโพสต์ผ่านอินเตอร์เน็ต เชิญชวนคนในเมืองมาร่วมล่ำนาปลูกข้าว กับพอเขาปลูกเสร็จขายกันก็ซื้อข้าวในนาเน้นไปต่อไปพอเราก็นับข้าวหมด ก็สามารถโทรสั่งได้ เขาจะขายตรงแก่เรา เราก็ได้ข้อสหกรณ์ ชวนาก็ไม่ต้องขายผ่านพ่อค้าคนกลาง เผลอๆ ข้าวในนาถูกจองเต็มก่อนปลูกเสียอีก อย่างนี้วรยไหม ก็รวยสิ เนี่ย! ผมออกทีวีไปแล้ว ทำไมชวนาไม่ดูชวนาวที่ประเทศสามารถรวยได้ แล้วคนเราก็นั่งรักนอยู่แล้ว ก็ช่วยกันซื้อจากชาวนาที่เป็นเจ้าของพื้นที่ แต่นี้ชวนาวก็รวยแล้ว มันเป็นคอนเซ็ปต์ที่ดีมากเราก็นำมาถ่ายทอดผ่านรายการให้คนเห็น เมื่อญี่ปุ่นของบ้านเมืองจะติดถึงลูกหลาน อาจจะปรับใช้ในสังคมไทยได้บ้างไม่มากก็น้อย ผมว่ามันเป็นประโยชน์มากนะ

ขั้นตอนในรายการดูให้รู ที่เป็นอุปสรรคมากที่สุด

ฤจี: ผมคิดว่าน่าจะเป็นช่วงเวลาและสถานการณ์ อย่างเรื่องพลังงานทดแทน คอนเน็กมีปัญหาปมาณูระเบิด ซึ่งคนญี่ปุ่นเขาก็เปลี่ยนแปลงเลย โดยหาพลังงานทดแทน เช่น พลังงานสะอาด อย่าง พลังงานลม น้ำ ลม ไฟ เท่านั้นไม่พอ อย่างพลังงานคลื่นเวลา เราเห็นว่าเขาเอาก็ต้องรู้ ภายใต้ พื้นดินของโลก มีพลังงานความร้อนซ่อนอยู่ถึง 5,000 องศา ซึ่งสามารถต้ม ขึ้นมาใช้ได้ฟรีๆ แล้วก็มีคนทำจริงๆ ทั้งยังมีพลังงานคลื่น เอาพลังงานคลื่นมาทำเป็นไฟฟ้า แต่ในความเป็นจริงนั้นก่อยไม่ได้ อย่างเรื่องพลังงานคลื่นมันต้องออกเรือไปกลางทะเลหวือไม่ก็ต้องต่ำลงไปได้ระเลขึ้นมันทำไม่ได้ ทั้งๆ ที่ข้อมูลความรู้ต่างๆ ผมและทีมงานเขียนจัดหาไว้หมดแล้วนะ

คิดว่าเวลาในการออกอากาศครึ่งชั่วโมงนี้เพียงพอหรือยัง

ฤจี: ผมว่าน่าจะมีสัก 45 นาที

ถ้ามีเวลามากว่านี้ คุณจะเพิ่มเนื้อหาอะไรเข้าไปในรายการ

ฤจี: มีคอนเทนต์เยอะมากที่หลุดไป เช่น ตอนหนังสือพิมพ์ 2 จริงๆ มันมีสามกนะครับ จะมีคอลัมน์อยู่ตอลัมน์หนึ่งที่เขียนแสดงความคิดเห็นว่าคนญี่ปุ่นเป็นที่หนึ่งด้านความคิดเขียนอ่านและมีความเป็นญี่ปุ่นดูสูงจากนั้นก็จะมีคนดอมเมนต์เข้ามาทันทีเลยว่า คุณคิดว่าคุณเป็นที่หนึ่งจริงหรืออย่าเพิ่งใจกับตัวคุณเองนะ แล้วก็มีคนมาช่วยเสริมอีกว่า การเป็นญี่ปุ่นญี่ที่แท้จริงคือความโอบอ้อมอารีต่อคน ความรู้สึกนึกคิดต่อสังคมต้องมีมากกว่านี้ คุณยังทั้งเศษกระดาษออกกระจายทุกที่หรือเปล่า หรือทำขยะตกแล้วเพิกเฉยหรือเปล่า ตรงนี้สิที่แสดงความเป็นญี่ปุ่นที่แท้จริง อย่าลืมนะ ก็จะมีต้อนแบบนี้ ซึ่งเราไม่สามารถไปเข้าไปได้ เพราะเวลามีจำกัด

จริงๆ แล้ว มีการเชตตากบ้างไหม ให้ญี่ปุ่นดูน่ารักน่าอยู่กว่าความจริงจริง

ฤจี: ที่เขตก็จะมีเรื่องคุณหนอ เขาทำงานอยู่แต่เราต้องการชีนที่เขาใช้สนาชิในการคิด นี่คือเขตแต่อย่างอื่นไม่มี อย่างถ้าเป็นเรื่องโรมเรียนในญี่ปุ่นนี้ไม่มีการเชตนอย่ ยิ่งเป็นเด็กยิ่งชาวใหญ่ หรืออย่างครอบครัวญี่ปุ่นจะให้มาเขตว่า เดี๋ยวคุณต้องพูดว่าคุณเลลุกแบบนี้นะ ก็ไม่ได้หรอก

คุณคิดว่าเรื่องราวเกี่ยวกับญี่ปุ่นที่นำมาเสนอ จะมีทางตันไหม

ฤจี: ไม่มีทางตันหรอก เพียงแต่ต้องดูว่าทางไทยพีบีเอสจะเบ็อหรือเปล่า (หัวเราะ) เรื่องของญี่ปุ่นมีมาก ทั้งวัฒนธรรมและเทคโนโลยี มีให้ศึกษาแบบไม่รู้จบ

คุณชอบเทปไหนมากที่สุดตั้งแต่ทำรายการมา

ฤจี: ก็คงจะเป็นตอนก้งหัน 3 เป็นตอนที่คุณลุคนหนึ่งอายุ 50 กว่าปีแล้ว ใกล้เกษียณแล้ว ไม่มีเงิน จบ ม.ปลาย ไม่มีความรู้มากมาย อายุก็มาก แต่ทำก้งหัน ซึ่งโดยพื้นฐานแล้วต้องรู้เรื่องฟิสิกส์ หรืออะไรก็ตามที่ช่วยให้สามารถออกแบบก้งหันให้ลู่ลม หรือผลิตผลได้เยอะ อะไรก็ติดสิ่งเหล่านี้ โดยใช้ระยะเวลา 20 ปี แต่คุณลุคนนี้ไม่ได้มีพื้นฐานความรู้อะไรเลย แกติดโดยใช้ความพยายาม ใช้ความรัก กลายเป็นว่าผลิตก้งหันที่สามารถผลิตไฟฟ้าได้มากกว่าที่อื่น จนมหาวิทยาลัยในญี่ปุ่นต้องขอมรับในความสามารถ ด้วยหน้าตาก้งหันของคุณลุงไม่เหมือนก้งหันทั่วไป มันกลับหลังหัน มันเป็นการลู่ลมแบบพิเศษ เป็นวัตกรรม ทำให้คนลุได้เห็นว่าไม่จำต้องจบการศึกษาสูง อาชุก็เป็นเพียงตัวเลข คนจนก็ทำได้ ขอให้มีความพยายาม บวกกับภูมิปัญญาของคุณลุง ชีวิตความเป็นอยู่ของคุณลุง เขาสามารถผลิตสิ่งประดิษฐ์ที่เป็นนวัตกรรมให้แก่ประเทศได้ ผมนับถือเขามาก เพราะเรื่องราวของเขาสะท้อนชีวิตและอะไรต่างๆ ถึงมากมาย แต่จริงๆ แล้ว ผมก็ชอบทุกตอนนะ

ตอนไหนที่คุณคิดว่ายากที่สุด

ฤจี: ยากที่สุดคือ เรื่องศาสนา 4 กว่าจะรู้คำตอบใช้เวลาหลายตอน เหมือนกัน คือ ในระยะเวลาครึ่งชั่วโมงที่ได้ออกอากาศ จริงๆ เราไม่ต้องไปหลายสถานที่ก็ได้ แต่ผมไปแทบทุกสถานที่ที่เกี่ยวข้อง ทั้งศาลเจ้าและวัดต่างๆ ไปสัมภาษณ์เจ้าอาวาส แต่ก็ยังไม่รู้คำตอบ

แสดงว่าคุณได้ตั้งคำถามเอาไว้ คำถามนั้นคืออะไร

ฤจี: คนไทยนับถือศาสนาพุทธ มีวัดเยอะ แต่ทำไมชีวิตไม่ไปไหนสักที ไม่ลดความทุกข์ ไม่ลดคดีอยู่ไม่ลดทะเลาะวิวาทกันเยอะ ยิ่งกันเยอะ ทั้งๆ ที่เป็นเมืองพุทธ ประกอบกับโปรดิวเซอร์ตั้งคำถามกับผมว่า คนญี่ปุ่นนับถือศาสนาอะไร ผมบอกไม่มีศาสนา เขาก็งงเยอะ เอ๊ย! เป็นไปได้ไง ผมเลยบอกว่า ถ้าไม่เชื่อนั้น ไปทำรายการเรื่องนี้กันที่ไปถามคนญี่ปุ่นให้เห็นเลยเขาก็ตอบเหมือนกันว่า ไม่มีศาสนา ถ้าอย่างนั้นแล้วทำไมมีวัดล่ะ ทำไมมีศาสนาเจ้าล่ะ ทำไมมีไปสถิตย์ คืออะไร เวลาคนญี่ปุ่นแต่งงานจะเข้าโบสถ์ ทำพิธีแบบคริสต์ แต่เวลาเสียชีวิตไปวัด ทำพิธีศพที่วัด เวลาเด็กเกิดทำพิธีให้โชคให้ลาภก็ไปศาลเจ้า แล้วพอเกิดอะไรกันแล้ว แล้วมาบอกว่าไม่มีศาสนา แล้วอะไรเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ โครสอนให้คนเป็นคนดี

อย่างคนไทย พระจะคอยสอนให้เป็นคนดี พระพุทธเจ้าสอน หรือหลักธรรมสอนก็ยังกันเมกทลาย จนมาจองศาสตราจารย์คนหนึ่งเขาบอกว่า สมัยก่อนประเทศญี่ปุ่นนับถือชินโตและพุทธ แล้วเขาไม่กล้วยาย รู้จักกมีกาเขาไหนครับ เขาอยมาจากเพื่อประเทศ แต่พอแพ้สงครามโดนระเบิดปรมาณู ทางอเมริกาก็ห้ามไม่ให้ศาสนาลงในวิชาเรียนและหนังสือเรียนของญี่ปุ่น พอถามคนรุ่นใหม่ว่ามีศาสนาไหม เขาก็ตอบว่าไม่มี การพูดว่าไม่มีศาสนาก็ลายเป็นเรื่องเท่ ถ้ามีถือว่าเป็นเรื่องมงาย เขยมาก ผมเองผู้คนที่เข้ามาในประกอบพิธีกรรมในวัด ก็เข้าไปถามเขาว่า มาวัดทุกวันไหม เขาก็ตอบว่าพาทุกวัน แต่พอถามว่าบับถือศาสนาไหม ก็บอกว่าไม่นับถือ แต่โดยสรุป เท่าที่ผมไปสืบเสาะมา โดยลึกๆ แล้วก็ดีอ ชินโตกับพุทธนะ ผมว่า แต่จะไม่พูดว่านับถือ

ถ้าวันหนึ่งเกิดมีคู่แข่งทำรายการคล้ายๆ คุณขึ้นมา คุณจะว่ายังไง

ฤจี: ผมยินดีนะ

แล้วคุณจะฉีกแนวรูปแบบรายการของตัวเองออกไปในรูปแบบอื่นไหม

ฤจี: มันอาจและเหนื่อยมากนะ ถ้าเขาทำได้ ผมยินดีเลย คนที่ผมขอสัมภาษณ์เขาเพื่อประกอบในรายการส่วนใหญ่เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมือง ข้าราชการ หรือไม่ก็คนที่เป็นนักเขียนว่าในแต่ละด้าน อย่างคอลมุนด์ดีไซเนอร์เขาเป็นนักออกแบบที่สามารถพื้นฟูชุมชนที่ยงผมไปแล้วให้กลับคืนมาในดีไซเนอร์เขาจะมุ่งมากการประสานงานด้ดอนข้างยาก เพราะเขาจะไม่ต่อยใช้ภาษาอังกฤษ ต้องใช้ภาษาญี่ปุ่นล้วนๆ นอกจากผมแล้วก็ต้องมีล่ามประจำรายการนั่นไปเป็นมาตะหว่างไทยกับญี่ปุ่นตลอดเวลาผลอยากเห็นรายการในรูปแบบนี้อีกเหมือนกันทำให้ได้ท่ออกมาแล้วจะได้ช่วยเพิ่มทางเลือกให้กับผู้บริโภค และช่วยกันพัฒนาประเทศไทย

คิดว่าเมื่อดูรายการของตัวเองในฐานะผู้ชม ยังมีอะไรต้องปรับปรุงหรือผิดแปลงอีกไหม

ฤจี: มีนะ เช่น ลครปิงค์อาจจะไม่ได้ทำให้คนดูอินเท่าไหร่นัก รายการที่ดีสำหรับผม คือ ถ้าราวการนั้นมีเวลาครึ่งชั่วโมง 5-10 นาทีแรกที่ผู้ชมดูก็ต้องเข้าใจแล้วว่าราวการจะเสื่อยไรอยากให้เป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นรายการที่ยากๆ บางทีอาจต้องใช้สมาชิในการดูสักหน่อย บางครั้งถ้าไม่ดูตั้งแต่ต้นก็อาจดูไม่เรื่อง และบางเรื่องที่ทำอาจเป็นเรื่องที่มีคนดูเฉพาะกลุ่มเท่านั้นที่สนใจ

เคยเซ็กฟิดแบ็กจากคนดูไหม ว่าเขาชอบตอนไหนมากที่สุด

ฤจี: เท่าที่รู้ คือ ตอนที่เห็นด้วยอย่างชัดๆ อย่างตอน ก้งหัน แต่อย่างเรื่องหนังสือพิมพ์ หรือเอ็นเอเด จะน้ำดูกันเสียเยอะ คนดูแลไม่ค่อยเห็นมาพ

แล้วตอนไหนที่ใดนดิมากที่สุด

ฤจี: มีอยู่ตอนหนึ่ง เป็นช่วงเวลาๆ มีคอนเทนต์ที่นำมาเปรียบเทียบกับประเทศไทย อย่างตอนที่ผมนำเสนอเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยในญี่ปุ่น 5 ต้องถ้ามีวิดคนเข้ามาเกี่ยวข้องเมื่อไหร่ ความสำคัญของเรื่องก็จะยิ่งเพิ่มขึ้น ที่ญี่ปุ่นจะหยุดให้คนรับผมก็ทำเป็นตัวอย่างให้ดู กระโดดลงไปในถนน เพื่อให้รถหยุด และเพื่อให้เห็นความชัดเจนมากขึ้นโดยไม่ตั้งใจ ก็นำมาเปรียบเทียบกับคนไทยว่า ถ้าเป็นเมืองไทยทำอย่างนี้ไม่ได้นะ ตายไปแล้ว เลยได้ฉลิตกลับมาว่า ไม่ควรพูดแบบนั้น คนแต่ละคนล้มลุกลอยที่ไม่เหมือนกัน

ตอนต่างๆ ของรายการ ‘ดูให้รู’

1. ตอนที่ 42-43 ปฏิการ์ ปลุกชีวิต - นำเสนอวิถีชีวิตเกษตรญี่ปุ่น หนึ่งในซีรีส์รายการดูให้รูชุดวิถีธรรมชาติ วิถีแห่งความอยู่รอด
2. ตอนที่ 52 หนังสือพิมพ์ ต่อเพื่อมวลชน - นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ญี่ปุ่น หนึ่งในซีรีส์รายการดูให้รู ชุดสื่อมวลชน สื่อเพื่อสังคม
3. ตอนที่ 22 พลังงานจากหัวใจ - ผลงานก้งหันจากความคิดของคนที่เรียนจบแค่มัธยมอายุ แต่สามารถถ้นทฤษฎีเก่าได้อย่างสั่นเชิง
4. ตอนที่ 34 คน วัด ศาสนา ความศรัทธาที่ฝังรากลึก - หาคำตอบว่าคนญี่ปุ่นมีความศรัทธาในศาสนาอังไร หนึ่งในซีรีส์รายการดูให้รู ชุดสร้างคนสร้างชาติ
5. ตอนที่ 2 ความปลอดภัย - เรียนรู้ว่าชีวิตของคนญี่ปุ่นมีความปลอดภัยมากขนาดไหน
6. ตอนที่ 9 บริหารสมองให้เต็มศักยภาพ - ดูวิธีการพัฒนาสมองของเด็กญี่ปุ่น ซึ่งส่งผลดีในระยะยาวแบบเกินคาด
7. ตอนที่ 25-26 จินตนาการที่โลดแล่น การ์ตูนญี่ปุ่น - เครื่องหมายทางวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่แผ่ขยายไปทั่วโลก

“เรื่องความอับอายสำหรับคนญี่ปุ่นนี่สำคัญมากนะ ทำให้คนไม่กล้าทำผิด สมมุตินายกฯ หรือใครก็แล้วแต่ที่ทำผิด เขาก็จะอายตัวเอง ทำโทษตัวเองด้วยการลาออกจากตำแหน่ง”

มีเรื่องไหนที่อยากทำแล้วยังไม่ได้ทำ

ผู้จัด: เรื่อง ไม่อยากขึ้น ในทุกวงการ ผมเจอข้อมูลหนึ่งบอกว่า มีบริษัทหนึ่งมีพื้นที่แค่ 3x5 เมตรบ้างเดี๋ยวขอดูมาให้ด้วยนะ ผมเจอข้อพิพิณฑ์ตระยะห่างกับผมเดอร์โทคิโต้ ผมอยากรู้ว่าเขาทำงานกันยังไงถึงเก่งขนาดนี้ ถ้าผมได้ทำเรื่องนี้ผมจะเสนอแม่มุมของคนพิจนาก่อนแล้วประสบความสำเร็จ ไม่ต้องมีความรู้มากมาย แต่เขาทำได้ผลลัพธ์ออกมาดูซิ,คนนี้ยังเขาเป็นนักมายากลระดับประเทศ ถามว่าเขาจบอะไร เขาจบแค่ ม ต้นนะ ไม่ได้มีความรู้มากมาย แต่เขาทุ่มเทชีวิตให้กับสิ่งที่เขาสนใจ มีกมายากลจนกำลังจะระดับประเทศ ผมอยากจะบอกว่าคนที่คิดว่าตัวเองไม่มีความรู้ไม่มีทุน คุณก็สามารถทำได้มันอยู่ที่ตัวเราเองนี่ มีบางคอมแมนด์ในแฟนพจของทายการบอกว่าคุณควรแก้วนี่คุณมีพื้นฐานในการลงทุนแต่ผมขอบอกว่าทุกคนเริ่มจากศูนย์ และก็เริ่มจากศูนย์ ถ้าทำรู้ซึ้งเกี่ยวกับมือยาชีพได้ ผมคิดว่าจะเป็นประโยชน์กับคนหมู่มาก หลายคนเป็นคนขู่ยง์ในเดือน ก็ถูกสอนกันมาว่า อย่าทำงานกันเป็นเดือน อันนี้ไม่ช่วยอ ยิ่งเราทำงานยอยยิ่งเป็นความรู้กับสมาเขา ถ้าเราทำเรื่องนี้ได้ ผมจะทำตัวดีเลยทีเดียว

คุณมีความคิดที่จะทำตอนอายุกิ มุราคามิหม เพราะนักเขียนคนนี้ดังมาก คนไทยนิยมชมชอบเขามาก

ผู้จัด: ก็เป็นไปได้นะ

รายการรูปแบบนี้คือตัวตนของคุณหรือเปล่า

ผู้จัด: ใช่เลย เข้าข้อคิดพอดี ถ้าให้ผมไปทำรายการสตอกก็ทำไม่ได้ รายการแบบที่ทำอยู่ต่อให้เวลาผ่านไป 5 ปี 10 ปี มันก็ยังเป็นข้อคิดได้อยู่ ผมว่าดีมากเลยนะ

หลายคนบอกว่า รายการของคุณสร้างแรงบันดาลใจให้กับพวกเขา คุณคิดว่าเป็นเพราะอะไร

ผู้จัด: เพราะรายการนี้เป็นประโยชน์กับเขาผมคิดว่าผมอ้างคงต้องทำต่อไป ยังไม่หยุดแค่นี้แน่อน และก็ต้องทำให้ดีขึ้นกว่านี้

อะไรเป็นเครื่องชี้วัดความสำเร็จของรายการดูให้รู้

ผู้จัด: ผมว่ายังไม่สำเร็จนะ ยังต้องทำอะไรอีกเยอะ ถ้าจะวัดความสำเร็จได้จริงๆก็ต้องวัดจากการเปลี่ยนแปลงของคนในสังคมไทย เช่น คอนโรงเรียนสมอง 6' ผมเคยทำเรื่องเด็กที่มีสมองยังจะวัยระดับ สามารถจำนัดรศร์ 100 ในได้ แล้วในใช่เด็กคนเดียวที่จดจำได้ แต่เป็นหลายคนพออยแอกปีปุ่ คุณคนอ่ที่เป็นคนไทยนั้นไปปุ่ปุ่นเพื่อซื้อแฟนในซ์ของโรงเรียนนั้นมาเปิดที่เมืองไทย เพราะเป็นประโยชน์ต่อคนไทย ถ้าผมคนาใช้ระบบแบบนี้เยอะ มีการเปิดโรงเรียนที่ใช้ระบบแบบนี้เยอะขึ้น เรื่องนี้ก็เป็นตอบผมแห่งความสำเร็จที่เกิดขึ้น ถ้าเรื่องผมนำเสนอคนไทยสามารถหยิบนำไปใช้และพัฒนาให้เป็นประโยชน์ได้ นั่นแสดงว่าเป็ทผมาทยอยผลเริ่มเป็นจริงแล้ว แต่การทำรายการเดียวไม่สามารถเปลี่ยนสังคมได้ ต้องอาศัยวลาลักระยะให้ช่อติดในรายการต่อยา ชีวิตมันจำไปในวิถีชีวิตของผู้คน

แล้วด้วยคุณส่ะได้อะไรบ้าง จากการทำรายการดูให้รู้

ผู้จัด: ได้ละเยอะมาก ได้ความรู้ได้เรียนรู้ซึ่งผมพลาด ทำให้เป็นคนขอบคอยมากขึ้น ได้เห็นคุณค่าของเวลา ได้รู้จักผู้คนที่ในชีวิตจริงอาจไม่มีโอกาสได้เจอ ได้ความคิดที่แหวกแนวและเป็นประโยชน์ ที่ต่างชี้ตกิดเป็นเรื่องความคิดของคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิต พวกเขาไม่ได้คิดถึงเรื่องผลกำไรอย่างเดียว เขาคิดถึงประโยชน์ต่อส่วนรวม ซึ่งสุดท้ายแล้วสิ่งเหล่านี้นะยะวกลับมาหาตัวเขาเองยิ่งเป็นประโยชน์ต่อสังคมมากเท่าไหร่ยิ่งเป็นที่ยอมรับยิ่งเป็นที่นิยมยิ่งได้งดีร อย่างมีคนหนึ่งเป็นคนญี่ปุ่น เขาค้นพบว่าเขาสนใจเรื่องสามารถเปลี่ยนเป็นเรื่องที่ทุกชนิดได้ สมมติว่าวันนี้เขาเสียเปลี่ยนเป็นชองดีหัวใจได้ คนนี้เขาช่วยคนจุดขายได้ได้ ไม่ต้องให้รู้ไป เพราะเขาไม่ได้คิดถึงความรวยใจ เขาคิดว่าอะไรที่ทำแล้วเป็นประโยชน์ต่อผู้คน ถ้าสังกตรายการดีๆ จะเห็นว่าผมพยายามจะให้กลไปที่ความพยายามของคนเขาทำยิ่งเป็นไม่ยอมแพ้ในการคิดค้นนวัตกรรม

[เบรคที่ 3 : ดูความคิด มองชีวิต]

คุณคิดว่าคุณรู้จักประเทศญี่ปุ่นมากแค่ไหน

ผู้จัด: ผมไม่ได้บอกว่าผมรู้ซนดแต่ผมสามารถรู้ว่าน่าจะนำยันไทยมาปรับใช้มาได้คนไทยได้เห็นในสิ่งที่เขาไม่ผรู้ไม่ผเห็น แต่เป็นประโยชน์กับเขา

ถ้าคุณมีลูก คุณจะส่งให้ไปเรียนโรงเรียนญี่ปุ่นไหม

ผู้จัด: ส่งให้ไปเรียนหลายๆ โรงเรียน ไม่ใช่แค่ปุ่นเพราะโรงเรียนญี่ปุ่นก็มีข้อไม่ดี อย่างในเมืองไทยเราเพื่อนล้อกันเล่น เด็กๆ เขาจะไจกว้างไม่ค่อยใกรกัน พอถูกเขาขยะๆ ก็จะแซ็งแกร่ง ปนต้องถูกละลาย แต่ของญี่ปุ่นก็มีจะพวกแบบไทยมั่ง โดยถูกทดก็ได้รับเลียงประเมิลแต่ว่าโดนเขว เมื่อไหร่นี่ชิเลยนะ ผมว่าในสังคมญี่ปุ่นบางทีก็เครียดเกินไปนะ เพราะแข่งขันกันสูง

คนญี่ปุ่นสะสมความเครียดจากเรื่องอะไรบ้าง

ผู้จัด: เครียดมาจากความรับผิดชอบยิ่งไงล่ะ มีคดีหนึ่ง ผู้ชายคนหนึ่งเป็นครูใหญ่ถูกฆ่าเป็นคดีไม่ชัดหาสวนลายมุ้ดญี่ปุ่นในวไฟพอถูกจับออกข่าวเขารู้สึกอายมาก เขาจะทำผิดจริงหรือไม่จริงก็ไม่รู้ แต่เรื่องดักดีคนิมันไปหูกข่าวก็เลยฆ่าตัวตาย ผมพอเข้าใจนะ เรื่องความอับอายสำหรับคนญี่ปุ่นนี่สำคัญมากนะ ทำให้คนไม่กล้าทำผิด สมมุติว่า นายกฯ หรือใครก็แล้วแต่ที่ทำผิด เขาก็จะอายตัวเอง ทำโทษตัวเองด้วยการลาออกจากตำแหน่ง

อะไรที่ทำให้คนญี่ปุ่นอยู่ในกรอบ มีวินัย และมีความรับผิดชอบ

ผู้จัด: เพราะความอายนั่นแหละเขาสอนให้อายถ้าสมอุติราดินๆ ยุบุกสนนแล้วก็บกของได้ บางทีเขาอายรู้สึกว่าวิตตัวที่ แต่ถ้าเป็นที่ญี่ปุ่น เขาจะรับไม่ได้นะ เพราะเขื่อนเดนี้ ถ้าถูกจับได้จะอายมาก ถ้าอยู่กับคนญี่ปุ่นด้วยกัน เกิดมีคนไม่ดีคนหนึ่งขยะไม่เป็นที่เป็นทางเขาออกนั่นแหละ เวลาขึ้นรถไฟฟ้าก็จะมีถูกำนดุยโทรศัพท์ โดดดุกในนั้นก็จะรู้สึกอายอ โดรรับโทรศัพท์ที่นี่คนออกทั่วรถเลยเขาก็สอนให้คนรู้สึกอายขะได้ไม่ก่ล้าทำผิด เป็นวัฒนธรรมที่ปลูกฝังกันมาตั้งแต่เด็ก

เห็นคุณเคยนำเสนอในรายการว่า ญี่ปุ่นไม่เน้นคนเยียนเก่งเลย

ผู้จัด: ใช่เลัว พอเป็นเบบนั้นมันก่ำให้คนเอ็นดเห็นตัวเองเลย่ากลท่าราชการ เกี่ยวกับการศึกษา ของญี่ปุ่นตั้งแต่อนุบาล ประถม มัธยม และมหาวิทยาลัย สัมภาพผู้ปกครอง และครอบครัวของเด็กเองล้วนเห็นว่าคนที่เก่งๆ ส่วนใหญ่เขาไม่ได้ใช้ชะตอย่างเดียว เขาแบ่งเวลาเล่นกับเด็กตั้งแต่ประถมยันมัธยมต้น แล้วค่อยเข้างจังในตอนมัธยมปลาย ช่วงเวลาที่ผ่านมาเหมือนเป็นช่วงที่เขาค้นหาตัวเอง พอเจอว่าอะไรเป็นตะไรที่ญี่ปุ่นได้ดานั้น เรียนตัวตัวเอง โดยไม่มีใครบังคับ

รู้สึกเหมือนพ่อแม่ชาวญี่ปุ่นจะสนับสนุนให้ลูกเรียนรู้ความสามารถพิเศษหลายๆ ด้าน เพื่อให้เด็กได้ค้นหาตัวตน

ผู้จัด: นั่นคือครอบครัวที่เขาสนับสนุน ส่วนครอบครัวที่ไม่สนับสนุนเขาก็ปล่อยมมุ แต่ถ้าอยู่ที่สาดับดีล ไรเวรีกนเป็นตัวหลอดหอยแปไปเด็กเก่งในช่วงที่เด็กกำลังเข้ามัธยมต้นจะมีวิชาชาม วิชาน้ำจะเป็นวิชาหรีไหม่สำหรับเด็ก เขาจะได้ทำในสิ่งที่เขาชอบกลาง ผมจึงไม่ต่อต้านเด็กญี่ปุ่นเห็นเด็กญี่ปุ่นชอบการทำงานในตัวมันเมื่อนเด็กญี่ปุ่นชอบขนมอดหาทำไห้เด็นมอนเป็นต้นยากาพในตัวมันเองด้วยว่าเก่งด้านไหน จะมุ่งนานไปทางไหน ทั้งยังสอนเป็นนัยไปด้วยการพรุ่นที่ เคาพยมาจากชั่นมอยู่ในกรอบ ก็เลยไม่มีโอกาสได้ปรับพื้นเพกับใครเท่านั้นไม่พอ พอมแต่ว่ามาเกลับดัก คนที่ชุมลเด็กก็ต้องคุณครูและรุ่นพี่ที่โรงเรียนช่วยกันดูแล เด็กจึงไม่ค่อยออกไปเล่นกาย โปรดิวเซอร์ของผมเคยไปถามเด็กกลุ่มหนึ่งว่าไม่ชอบเล่นกายกันหรอ เขาก็บอกว่าไม่ค่อยชอบ เด็กญี่ปุ่นจะพยายามสร้างความโดดเด่นให้ตัวเองเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของคนอื่น

ญี่ปุ่นก็เป็นตลาดเกมที่ใหญ่ของโลก แต่เขาไม่เล่นเกมกันเหรอ

ผู้จัด: ผมว่ามันอาจอยู่ที่สังคม ผมอยู่ในสังคมที่เห็นคนญี่ปุ่นเล่นเกมก็จริง แต่เป็นเกมบริหาร ใช้กลยุทธ์ในการผ่านด่าน เหมือนกับชีวิตจริง เป็นเกมใช้สมองและสมุท ไม่ใช่เกมที่มุ่งมั่นฆ่าแพ้ เอาชนะ หรือต่อสู้ระราชาพันกันขนาดนั้น

แล้ววัยรุ่นญี่ปุ่นติดโซเชียล เน็ตเวิร์กเหมือนวัยรุ่นไทยไหม

ผู้จัด: เพชญ์กันเพ็ดนไทยนะ เพราะที่ญี่ปุ่นมีความเป็นส่วนตัวสูง ไม่นิยมเอาเรื่องส่วนตัวมาเปิดเผยให้คนอื่นรู้ เลยเล่นเฟซบุ๊กน้อย คนที่อยากจะขายของหรือมีบริษัทถึงจะเล่น ส่วนวัยรุ่นเดอร์นี้ก็เล่น แต่ก็ยังไม่หนักเท่าคนไทย

เท่าที่ได้สัมผัสสองวัฒนธรรมมา คุณคิดว่าคนไทยชื่นชมอะไรในความเป็นญี่ปุ่น

ผู้จัด: ผมว่าญี่ปุ่นมีความประณีต พิถีพิถัน และเป็นเจ้าแห่งความคิดสร้างสรรค์ ทำให้เกิดนวัตกรรมใหม่ๆ ขึ้นบนโลก และนันคือสิ่งที่คนไทยชื่นชม นอกจากนี้คนไทยชอบอ่านและการดูหนังญี่ปุ่น ผมก็เคยไปถ่ายทำเรื่องการดูหนู 7 นะ การดูหนนี้เป็นเครื่องแสดงวัฒนธรรมญี่ปุ่นได้ชัดเจนมาก

ในทางกลับกันล่ะ คนญี่ปุ่นปลื้มคนไทยในแง่ไหน

ผู้จัด: ความโดนอัธยมาธิ ความโดจริง และความสื่นเอ็นแล่นไส คนญี่ปุ่นบางทีผมเห็นให้เขาเข้างเขาบะร่าขึ้นให้ทำไม่แค่คนไทยเขาชื่นให้ทำเพื่อแสดงไมตรีเป็นของขรรมลายยุ่นด้วย

อะไรคือเป้าหมายในชีวิตของคุณในอีก 10 ปีข้างหน้า

ผู้จัด: ผมไม่ได้มองที่ตัวผมเอง แต่ผมมองว่าสังคมโดยภาพรวมก็วางน้ำไปมากขึ้น ทั้งในด้านเทคโนโลยีและศีลธรรม นั่นเปรว่าคุณภาพชีวิตของเราจะได้รับการพัฒนาตามไปด้วย

ในเว็บบอร์ด pantip.com มีคอมเมนต์ที่เขาพูดถึงคุณและรายการของคุณว่า คุณยังพูดภาษาญี่ปุ่นไม่ชัดเท่าไหร่

ผู้จัด: ว้าดา เอสนะ คนไทยแต่ละรุ่มมีภาคยี่พูดภาษาไทยส่าเนียงไม่ชัดเหมือนกันนนส คนมีสานาบางคนก็พูดภาษาไทยไม่ชัด คนภาคเหนือบางคนก็พูดภาษาไทยไม่ชัด คือมันมีกลิ่นอายของภาษาพื้นเจ้ออยู่ในภาษาพูดของคนแต่ละท้องถิ่นอยู่แล้ว ที่ญี่ปุ่นก็เหมือนกัน คือผมไม่อยากจนนี้มากผมอยากให้ให้มามองเรื่องเนื้อหาสาระที่นำเสนอมากกว่า อย่างผมว่าเรายอดถึงเรื่องเนื้อหาได้ดีกว่าเราพูดญี่ปุ่นก่งหชัดไม่ก่ง จะมาคนที่พูดก่งกว่าที่แล้วมีจะได้ดีถึงสิ่งผม ผมว่าเขายากนะ

คุณคิดเห็นอย่างไรที่ญี่ปุ่นยกเลิกวัชำให้กับคนไทย

ผู้จัด: ดีมากนะ ว่ารัฐบาลญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับประเทศไทยมากๆ คนที่ไปญี่ปุ่นส่งต้องขอวีซาเลย ผมรู้สึกภูมิใจแทนคนไทยนะ

คุณมีมุมมองอย่างไรบ้างกับสถานการณ์บ้านเมืองของไทยตอนนี้ ในฐานะที่คุณมีทั้งความเป็นคนญี่ปุ่นและคนไทยอยู่ในตัว

ผู้จัด: ยังไงก็แล้วแต่ต้องรักษ่ง อ้าไม่รับขอมันไม่ดีแน่ ตอนนี้สถานทูตในหลายๆ ประเทศออกประกาศแล้วว่า ห้ามเดินทางเข้าประเทศไทย แล้วประเทศไทยมีรายได้หลักมาจากการท่องเที่ยวเวลาคนเที่ยวมาจะมีคนในประเทศไทย จะต้องใช้จ่ายกันเท่าไหร่มากแค่ไหน ก็เป็นของดีกันเรื่องนี้ ก็ต้องกำไลปรับทางมาลงทุน มาซื้อของดีกันเรื่องนี้ ก็เป็นอีกทางหนึ่งที่ผมอยากให้คนญี่ปุ่นและประเทศอื่นๆ ก็จะหันมาประเทศไทยไปลงทุนในแหล่งเป็นกันหมด อีกเหนือมมมองว่าที่จะคงยังยืนยาวกันนี้อาจเป็นเพราะพลังของทั้งสองฝ่าย คนกันอยู่ที่ระปล่าสามารถยึดรัฐที่มีอำนาจมาก ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐก็มีอำนาจมาก เหมือนกับการทำต่อยของผู้ใหญ่สองคน พลังพลา กันถ้ามันไม่ลงคนที่ตายก็ต้องประเทศไทย ■

PROFILE

- กองตั้งบริษัท Thai Language Station (TLS) สถาบันสอนภาษาที่มีสาขาทั่งในญี่ปุ่นและไทย ในปี 1996 ที่ประเทศญี่ปุ่น
- กองตั้งสำนักพิมพ์ TLS ผลิตหนังสือภาษาไทย, ญี่ปุ่น, อังกฤษ, จีน, เกาหลี, สัวเลต ฯลฯ เมื่อปี 2000
- ผู้กำลตั้งสมาคมสอบวัดระดับภาษาไทย เพื่อขาวส่งประเทศ ที่สนใจเรียนภาษาไทย นักเรียนชาวญี่ปุ่นและแต่งตำรามากกว่า 20 เล่ม รวมทั้งพจนานุกรมไทย-ญี่ปุ่น พิธีกรรายการทีวี ผลิตและสร้างสรรค์รายการทีวี

รายการ

ดูให้รู้

ドゥー入る ญ

